

(18. 4.)

NOTA VAN SCHRIJF- EN DRUKFEILLEN IN DE NOTA VAN  
WIJZIGINGEN. (STUK N<sup>o</sup>. 1).

Art. 14. In lid 5 staat: „artikel”, lees: „art.”.

Art. 35. Hier staat: „Maatschappijen”, lees: „maatschappijen”.

Art. 39. De tweede zin onder letter *b* sub 3 moet een nieuw lid vormen.

Art. 40. In het tweede lid staat: „vereenigingen en maatschappijen” lees: „vereenigingen, maatschappijen en stichtingen”.

Art. 50. In het tweede lid staat: „art. 1 *b*”, lees: „art. 1 *b* en *c*”.

Art. 63. Elke zin vormt een afzonderlijk lid. De volgorde van de laatste twee leden wordt omgekeerd.

Art. 64. In het tweede lid staat: „personen”, lees: „personen en lichamen”, staat: „bezwaar en beroepschriften”, lees: „bezwaarschriften”.

Art. 68. In het eerste lid staat: „personen”, lees: „personen en lichamen”.

Art. 78 *c*. De dubbele punt achter „bepalingen” in het eerste lid moet zijn een punt.

Art. 80. In het eerste lid staat: „personen”, lees: „personen en lichamen”.

Art. 82. In het eerste lid staat: „Het bedrag van den aanslag”, lees: „De in een naderen aanslag te begrijpen belasting”.

Art. 104. In het eerste lid staat: „personen”, „lees: „personen en lichamen”.

Art. 109. Hier staat: „art. 1 *b*”, lees: „art. 1 *b* en *c*”.

(18. 5.)

## NOTA VAN WIJZIGINGEN.

(Ingezonden bij brief van 27 Januari 1914.)

Het ontwerp van wet wordt nader gewijzigd als volgt:

Art. 124 wordt vervangen door een nieuw artikel 124, luidende;

„In de wet van 27 September 1892 (*Staatsblad* n<sup>o</sup>. 223) worden de volgende wijzigingen gebracht:

Art. 3 wordt gelezen:

„Als vermogen wordt beschouwd een bij deze wet vast te stellen veelvoud van het bedrag of de geldswaarde der jaarlijksche ontvangst en ter zake van in opstal, erfpacht en dusgenaamde vaste huur of pacht uitgegeven goederen, ter zake van grondrente of andere op onroerende goederen gevestigde schuldplichtigheid en ter zake van gevestigde of altijd durende renten.”

Aan art. 6 letter *c* wordt toegevoegd: „rechten van vruchtgenot”;

Art. 7. Het onder A en B voorkomende wordt vervangen door:

„A. Onroerende goederen, alsmede de rechten van opstal, erfpacht en dusgenaamde vaste huur of pacht worden geschat op hunne verkoopwaarde.

Deze wordt, zoo noodig, beoordeeld naar de verkoopwaarde van goederen of rechten van dezelfde of meest nabijkomende soort.”

De letter C wordt letter B. De woorden „het derde lid van” voorkomende in den aanhef van letter C (nu B) vervallen.

De letters D, E en F worden onderscheidelijk de letters C, D en E.

Letter D in het eerste lid van het onder letter E (nu D) omschrevene wordt letter C.

Art. 10 wordt gelezen:

„Indien de waarde van het vermogen, overeenkomstig de vorige artikelen bepaald, minder bedraagt dan f 16 000, is geen belasting verschuldigd. Is de waarde f 16 000 of meer, doch minder dan f 30 000, dan is verschuldigd f 1 van elke geheele som van f 1000 waarmede zij het bedrag van f 15 000 te boven gaat. Is zij f 30 000 of meer, dan is verschuldigd f 0,50 van elke geheele som van f 1000.”

Het derde lid van art. 16 wordt ingetrokken.

In het vierde lid van art. 16 vervallen aan het slot de woorden: „al bedraagt dat minder dan f 13 000”, alsook de aan deze woorden voorafgaande komma.

In art. 21 wordt het voorlaatste lid ingetrokken.”

De Minister van Financiën,  
BERTLING.

(18. 6.)

TOELICHTING VAN DE NOTA VAN WIJZIGINGEN  
STUK N<sup>o</sup>. 5.

Was de ondergeteekende aanvankelijk van meening, dat de wijzigingen, welke nog in de wet op de vermogensbelasting behoorden te worden gebracht, bij een afzonderlijk wetsontwerp konden worden voorgesteld, eene nadere overweging heeft hem overtuigd, dat het wenschelijk is, nog in het aanhangig wetsontwerp, betreffende de inkomstenbelasting, die veranderingen aan te brengen, welke rechtstreeks verband houden met de waardebepaling van het belastbaar vermogen voor de vermogensbelasting.

Wat aangaat de vaststelling van hetgeen voor deze belasting als belastbaar object moest worden aangemerkt, stelt art. 124 van gemeld wetsontwerp de noodzakelijke veranderingen reeds voor. Daarmede was echter het noodige slechts voor een deel geregeld.

De voorschriften nopens de schatting der onderscheidene vermogensbestanddeelen zijn immers evenzeer van rechtstreekschen invloed op den druk, die de in te voeren inkomstenbelasting zal uitoefenen als de voorschriften betreffende de bestanddeelen van het belastbaar vermogen.

Wil men dus een volledig overzicht kunnen verkrijgen van den omvang der ontworpen inkomstenbelasting, dan moet men ook weten, hoe de vermogensbelasting zal zijn geregeld,

Om die reden heeft de ondergeteekende zich beijverd onverwijld eene nadere wijziging van art. 124 voor te stellen.

Van de thans aangebrachte verandering, waarin de reeds vroeger in de wet op de vermogensbelasting aan te brengen wijzigingen zijn opgenomen, is de voornaamste, dat het onroerend goed naar de verkoopwaarde moet worden aangegeven.

Al heeft de vermogensbelasting in de toekomst niet meer ten doel het inkomen uit vermogen zelfstandig te belasten en zal zij alleen als aanvulling dienen van de voorgestelde inkomstenbelasting, toch wordt deze wijziging noodzakelijk geacht.

De taak van de vermogensbelasting zal immers dan zijn om, nu de inkomsten, onverschillig of zij uit vermogen of uit arbeid ontstaan, gelijkelijk worden belast, hen, die inkomsten uit vermogen hebben, met het oog op de grootere draagkracht, die dit vermogen geeft, zwaarder te belasten.

Dit oogmerk zou niet tot zijn recht komen, het karakter van aanvullingsbelasting zou de vermogensbelasting ten deele missen, indien het onroerend goed daarbij naar een lagere maatstaf in aanmerking mocht worden genomen dan de overige bestanddeelen van het vermogen. Deze moeten volgens art. 7 der wet op de vermogensbelasting alle naar hunne wezenlijke waarde — d.i. de verkoopwaarde — worden belast. Waarom, — zoo mag worden gevraagd — de onroerende goederen niet?

Uit de gewisselde stukken, betreffende het ontstaan der wet op de vermogensbelasting moge al blijken, dat willens en wetens een te lage factor voor de schatting van het onroerend goed werd aangenomen, men meende toch, dat door vermenigvuldiging der belastbare opbrengst van de gebouwde en ongebouwde eigendommen met 15 en 20 de werkelijke waarde ten naastenbij zou worden bereikt.

Daaruit wordt ook art. 7 lit. B verklaard.

Bleek reeds in den eersten tijd na de invoering der vermogensbelasting in vele streken van een belangrijk verschil tusschen de uitkomsten van deze waardebeoordeling en de werkelijke waarde, in den loop der jaren is bij de algemeene stijging van de waarde der onroerende goederen het verschil zoo groot geworden, dat met recht mocht worden verklaard in de Memorie van Toelichting van het wetsontwerp op de inkomstenbelasting van Minister mr. DE MEESTER (Zitting 1906—1907, 98, n<sup>o</sup>. 3, bladz. 10): „er is een toestand van hinderlijke ongelijkheid ontstaan, die bij wijziging der wetgeving niet kan worden bestendigd”.

Was deze verklaring in 1907 juist, zij is het — ondanks de herziening van de belastbare opbrengst der gebouwde eigendommen welke in 1907 haar beslag kreeg — thans nog in meerdere mate, omdat sedert dien tijd de verkoopwaarde der onroerende goederen bijna overal nog is gestegen.

De gevallen zijn niet zeldzaam, dat de verkoopwaarde nu het dubbele, ja het driedubbele belooft van het naar de belastbare opbrengst gekapitaliseerde bedrag.

De bezwaren, tegen eene verplichte aangifte van de verkoopwaarde geopperd in het Voorloopig Verslag omtrent laatstgemeld ontwerp (Zitting 1906—1907, 98, n<sup>o</sup>. 7, bladz. 39), komen niet klemmend genoeg voor, om dezen misstand met opzet te doen voortbestaan.

Zeker, de controle op de waardebeoordeling van onroerend goed zal de ambtenaren der registratie een nieuwen last opleggen bij de beoordeeling der vermogensaangiften, een last, waarvan het gewicht niet wordt onderschat.

Maar daarbij mag niet worden voorbijgezien, dat òn voor de successiebelasting òn voor de heffing der registratierechten zij deze controle nu reeds moeten uitoefenen, en dat zij in vele gevallen de gegevens voor deze controle reeds bezitten.

Onoverkomelijk zal de moeilijkheid aan de controle verbonden, voor de registratie-ambtenaren niet zijn en daarom mogen de de te verwachten bezwaren niet weerhouden eene ongemotiveerde ongelijkheid te doen verdwijnen.

Wat de wijze van controleeren aangaat, wordt nog instemming betuigd met hetgeen hieromtrent is opgemerkt in de Memorie van Antwoord van het meergenoemd ontwerp van wet

van Minister mr. DE MEESTER (Zitting 1907—1908 — 98, n<sup>o</sup>. 1, bladz. 26).

Ook wordt niet ontkend, dat eene aangifte van de onroerende goederen naar hunne wezenlijke waarde een deel der aangevers meer last zal geven dan eene aangifte naar de gekapitaliseerde belastbare opbrengst. Doch men vergete daarbij niet, dat vele aangevers met de schatting van hun onroerend goed minder moeite zullen hebben dan met de vermenigvuldiging der belastbare opbrengst, verminderd als zij volgens de wet moet worden. Voor die vermenigvuldiging roepen zij de hulp van anderen in, maar hoeveel dat goed waard is, weten zij meestal wel zelf.

Is het bezit van onroerend goed zoo uitgebreid, dat de schatting der verkoopwaarde inderdaad een last is — dikwijls minder voor den eigenaar dan voor den rentmeester — dan moet die last aanvaard worden als een deel van de plichten welke de wet den belastingplichtige oplegt.

Dat de verplichting het onroerend goed naar de verkoopwaarde aan te geven tot veel verschil van gevoelen tusschen den aangever en den inspecteur der registratie aanleiding kan geven, wordt niet betwist, maar dit is ook mogelijk met bijna alle andere vermogensbestanddeelen, omdat ook zij naar hunne werkelijke waarde moeten worden aangegeven.

De ondergeteekende heeft nog overwogen, of hij eenerzijds aan de bezwaren eener schatting van de verkoopwaarde van vast goed kon te gemoet komen en anderzijds de ongelijkheid van thans ten aanzien van de waardebeoordeling van gebouwde en ongebouwde eigendommen kon opheffen, door voor te stellen, de vermenigvuldigingscijfers, — nu 15 en 20 —, te veranderen in 30 en 40, met behoud van de bestaande bevoegdheid om alle onroerende goederen naar de verkoopwaarde aan te geven.

Hij heeft echter dit denkbeeld laten varen, omdat daarbij de ongelijkheid wel in belangrijke mate zou worden verminderd, maar toch ten aanzien van eene groote categorie van onroerende goederen niet werd opgeheven.

Daarnaast zou dan niet alleen ten aanzien van de in art. 7b genoemde onroerende goederen de aangifte naar de verkoopwaarde moeten blijven bestaan, waardoor bestaande moeilijkheden zouden voortduren, maar voor verschillende andere onroerende goederen zou de aldus gekapitaliseerde belastbare opbrengst de verkoopwaarde niet benaderen, laat staan bereiken.

Moet het onroerend goed naar de verkoopwaarde worden aangegeven, dan wordt het niet redelijk geacht, om hem, die een recht van opstal, van erfpacht of van dusgenaamde vaste huur heeft, te beschouwen als eigenaar van den grond. Zijn draagkracht wordt bepaald naar de wezenlijke waarde van zijn recht. Daarom kon ook het eerste lid van art. 3 worden ingetrokken en worden volstaan met hetgeen thans als art. 3 wordt voorgesteld.

Van „uitkeering- en uit polderkassen” mocht niet meer worden gesproken. Zij vormen niet een zelfstandig vermogensobject, maar zijn een aanhangsel van het recht op het in den polder gelegen vast goed en oefenen daardoor invloed uit op de waarde van dit recht.

Dat art. 21, lid 4, moest worden ingetrokken, behoeft geene toelichting, nu alle onroerende goederen naar verkoopwaarde zullen worden aangegeven.

De in lid 3 van art. 16 gegeven bevoegdheid om, indien het vermogen minder dan f 13 000 belooft, te kunnen volstaan met dit in de aangifte te verklaren, heeft in de praktijk tot eene belemmering in de controle aanleiding gegeven, welke belemmering niet wordt gerechtvaardigd door het gerief, dat die bevoegdheid den aangever verschaft.

Voor den nauwgezette aangever is dit gemak van geen betekenis.

Hij moet, om tot de wetenschap te geraken dat hij in de vermogensbelasting niet valt, eerst de baten van zijn vermogen schatten en samentellen, en van de verkregen som zijne schulden aftrekken. Het geeft hem het luttel gerief, dat hij enkel de uitkomst van zijne becijfering, niet de verschillende bestand-

## Heffing eener inkomstenbelasting.

deelen van zijn vermogen in baten en schulden, op het aangiftebiljet behoeft te vermelden.

Vóór den minder nauwgezetten aangever biedt de bevoegdheid van art. 16, al. 3, eene schoone gelegenheid om den fiscaal ambtenaar elke contróle op zijne schattingen te onthouden.

In de praktijk wordt het gerief van deze bevoegdheid dan ook in de meeste gevallen illusoir gemaakt, doordat de inspecteur overeenkomstig het slot van art. 20 toelichting vraagt van de negatieve vermogensaangifte en specifieke opgave van baten en schulden.

Nu het belastingplichtig vermogen eerst bij f 16 000 zal aanvangen, is er te meer reden, in alle gevallen eene specifieke aangifte verplichtend te stellen.

Waar het derde lid van art. 16 moest worden gewijzigd, is het om bovenstaande redenen raadzaam geacht, dit lid te laten vervallen.

De slotwoorden van het vierde lid van art. 16 verliezen hunne beteekenis bij intrekking van het derde lid. Zij moeten daarom vervallen.

*De Minister van Financiën,*  
BERTLING.

(18. 7.)

VERSLAG OMTRENT OVERWEGING IN DE AFDEELINGEN  
VAN DE NOTA'S VAN WIJZIGING.

Naar aanleiding van de Nota's van Wijzigingen betreffende het wetsontwerp tot heffing eener inkomstenbelasting, ingezonden bij brieven van 14 en 27 Januari 1914, welke Nota's belangrijke veranderingen brengen in gemeld wetsontwerp, geeft de Commissie van Rapporteurs, gebruik makende van art. 33 van het Reglement van Orde, de Kamer in overweging alsnog tot een afdeelingsonderzoek betreffende deze wijzigingen over te gaan.

Aldus vastgesteld 27 Januari 1914.

KOOLEN.  
VAN BEST.  
PATIJN.  
DE GEER.  
VLIEGEN.